

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΚΑΙ
ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ
ΕΙΣ Τὸν Ὁσίον καὶ θεοφόρον
ΠΑΤΕΡΑ ἡμῶν ΠΑΪΣΙΟΝ Τὸν ΝΕΟΝ,
Τὸν ἈΓΙΟΡΕΪΤΗΝ

ΠΟΙΗΜΑ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΜΑΚΡῆ, ΔΡΟΣ Θ.,
ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
και
ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ
εἰς τὸν ὅσιον καὶ θεοφόρον πατέρα
ἡμῶν Παῖσιον τὸν νέον, τὸν Ἀγιορείτην

Ποίημα Στυλιανοῦ Μακρῆ, Δρος Θ.,
Πρωτοπρεσβυτέρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Θρόνου

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, λέγομεν τὸν παρόντα ψαλμόν.

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ Σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου· καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου Σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν Σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς νεκροὺς αἰῶνος· καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις Σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν Σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς Σὲ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός Σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου· μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν Σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρωῒ τὸ ἔλεός Σου, ὅτι ἐπὶ Σοὶ ἤλπισα· γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν, ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς Σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου· ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε· πρὸς σὲ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου· τὸ Πνεῦμά Σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου, Κύριε, ζήσεις με· ἐν τῇ δικαιοσύνῃ Σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐν τῷ ἐλέει Σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου· καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός Σου εἰμι.

Καὶ εὐθὺς ψάλλομεν

Ἦχος δ'.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στ.: Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον Αὐτοῦ.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στ.: Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στ.: Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Ἦχος δ'. Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς μυστιπόλος ἱερὸς μετανοίας, καὶ τῆς ἀκτίστου φωταυγείας θεόπτης, καὶ πρεσβευτὴς πρὸς Κύριον ἡμῶν τῶν πιστῶν, δέξου τούτη τὴν παράκληση, ἐκπορίζοντας ἔλεος, τοῦ Χριστοῦ ἀμέτρητο, σὲ ὅσους με ἐλπίδα, ἀμαρτωλοὺς τὴν ἄφεση ζητοῦν, παραπτωμάτων, θεόφρον Παῖσιε.

Ἦχος γ΄ Θείας πίστεως.

Σκεῦος ἅγιο τοῦ Παρακλήτου, καὶ μυρίπνοο τοῦ Παραδείσου, ἀνεδείχθηκες ἄνθος Παῖσιε, καὶ τῶν ὁσίων πατέρων τοῦ Ἀθωνος, στήν ἄσκησή τους σαφῶς ὁμοιότροπος· πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸ ἰκέτευε, στὸν κόσμον νὰ παρέχῃ θεῖον ἔλεος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Δὲν θὰ σιωπήσουμε ποτὲ Θεοτόκε, τὰ μεγαλεῖα σου Ἀγνή νὰ γεραίρουμε· ἐὰν γιὰτὶ δὲν πρέσβευες στὸν Κύριο, ποιὸς θὰ μᾶς διέσωζε, ἀπὸ τόσους κινδύνους, ποιὸς καὶ θὰ μᾶς φύλαγε, ἐλευθέρους ὥς τώρα; Δὲ θὰ μακρύνουμ' Ἀχραντ' ἀπὸ σέ· σὺ μᾶς σώζεις πάντα γιὰτὶ, ἀπὸ πλεῖστα δεινά.

Εἶτα λέγομεν τὸν παρόντα ψαλμόν

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειπον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις Σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίστησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιᾶσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πᾶσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειπον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῷ στήριζόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ Σὲ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιᾶσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἅν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσῃ. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθῇ τὰ τείχη Ἱερουσαλὴμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Εἶτα ψάλλομεν τὸν παρόντα κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

ΔΙΔΑΞΕ ΜΟΥ ΤΟΝ ΠΡΟΣ ΘΕΟ ΕΡΩΤΑ, ΠΑΪΣΙΕ.

(Στυλιανοῦ Πρεσβυτέρου)

Στ.: Ὅσιε τοῦ Θεοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ῥδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Λοχεῖο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς ἐκλογῆς Του, σκεῦος ὄντως τὸ ἀρράγες, ὅσιε ὑπάρχοντας θαυμάτων, τὴν δωρεὰ στοῦς ἰκέτες σου χάριζε.

Ἴστο ποὺ ὑφαίνει τὸ πονηρό, πνεῦμα ὡς ἀράχνη, μὲ τὸ νῆμα τῶν ἡδονῶν, γιὰ νὰ παγιδεύσῃ τὴν ψυχὴ μου, μὲ τὶς πρεσβεῖες σου πάτερ διάλυσε.

Δακρύων μου στέρεψα τὴν πηγὴ, στῆς ψυχῆς τὰ βάθη, ἐξαιτίας πάτερ παθῶν, καὶ ἀναισθησίας μου ἀλλ' ὅμως, σὺ οἰκτιρμῶν ρίξε ὄμβρους τοῦ Κτίστου μου.

Θεοτοκίον.

Ἀγνὴ σπλάχνων ἄνοιξε σωστικά, τοῦ Ἀναμαρτήτου, πύλες Ἄχραντε στοὺς πιστοὺς, τοὺς ἀπεγνωσμένους γιὰ τὰ ἔργα, τῆς ἀμαρτίας καὶ βίῳ τὸν ἄσωτο.

Ῥδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ξένα ὄντως ὑπάρχουν, τὰ σαρκικὰ ἅγιε, πάθη πρὸς τὴ φύσιν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὅμως δεύτερη, φύσιν μου ἔγιναν, τοῦτα γι' αὐτὸ καὶ προσφεύγω, σπεύδοντας Παῖσιε, στήν ἰκεσίᾳ σου.

Ἐχθρικὰ ποὺ κινοῦνται, τοῦ νοητοῦ ἄρματα, Φαραὼ κατὰ τῆς ψυχῆς μου, στήν τῶν δακρύων μου, θάλασσα ὅσιε, τὴν ἐρυθρὰ σταυροτύπως, ὡς Μωσῆς χαράσσοντας, σὺ καταπόντισε.

Μιμητὴς σου νὰ γίνω, ὅπως κι ἐσὺ ἔγινες, Παύλου ποὺ γιὰ χάριν τοῦ κόσμου, θυσιαζόμενος, πρὸς σωτηρίαν του, ἐπιθυμοῦσε νὰ εἶναι, ἅγιε ἀνάθεμα, κι ἐμένα δίδαξε.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῶν πέντε ταλάντων, δοῦλος Ἀγνὴ κέρδισε, πλεῖστα καθιστάμενος ἄρχων, στίς τοῦ κυρίου του, πόλεις· ἀλλ' ἔτοιμες, ἄραγε πόσες κολάσεις, γιὰ ἐμὲ τὸ ράθυμο, ἐὰν δὲν σώσης με;

Διάσωζε, τοὺς ναυαγοὺς στὰ πελάγη τῆς ἀμαρτίας, στίς ἀβύσσους πρὶν βυθιστοῦν κακῶς ἀπογνώσεως, Παῖσιε φάρε τῆς μετανοίας.

Ἐπίβλεψε, μὲ προθυμία Πανύμνητε Θεοτόκε, τὴν ὀλοσχερῇ μου Ἀγνὴ τοῦ σώματος κάκωση, καὶ γιάτρευσε τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα

Ῥχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Στὸ πῦρ τῆς Χριστοῦ ἀγάπης ὀλοκαύτωμα, ψυχὴ καὶ καρδιὰ καὶ σῶμα σου προσφέροντας, μὲ τὸ φῶς τὸ ἅκτιστο θεοφόρε πάτερ ἐνώθηκες, ἀπὸ τὰ ὕψη πλέον τ' οὐρανοῦ, πιστῶν γιὰ νὰ φωτίξης τὰ συστήματα.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐπεὶ τῶν θαυμάτων σου, βρέξε νὰ ποτίσης τῆς συνειδήσεως, τὸ χωράφι μου Παῖσιε, πρὸς συγκομιδὴ καρπῶν τῆς χάριτος.

Τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων μου, τὴν παραγραφὴ καὶ βαρέων αἵτησε, πάτερ ἄφεση πταισμάτων μου, ἀπὸ τὸν κριτὴ τὸν δικαιοτάτο.

Ὅταν ἔρθει ὁ Κύριος, μ' ὅλη Του τὴ δόξα καὶ τοὺς ἀγγέλους Του, ἐξασφάλισέ μου ἅγιε, δίπλα σου τὴ θέση μου Παῖσιε.

Θεοτοκίον.

Νουνεχείας τὸ τέλειον, ἔχοντας πετύχει σὺ μόνη Δέσποινα, δώρισέ μου νοῦν τὸν γρήγορο, καὶ τὸ λογισμὸ Ἀγνὴ τὸν σώφρονα.

Ῥδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Πέντε τῆς σαρκός, κι ἂν μολύνθηκαν αἰσθήσεις μου, ἀπ' τὸν ἰὸ Παῖσιε ἡδονῶν, ὅμως σὺ δός μου ἀπόλαυση ὑπὲρ αἴσθησιν.

Ῥίψασπις ἐγώ, στῶν ἐλπίδων μου τὸν πόλεμο, μὴ μὲ ἀφήσης ἅγιε νὰ φανῶ, ἀλλ' ὡς ἀσπίδα προστατέψέ με μαχόμενο.

Ὅρους ὑψηλοῦ, μετανοίας στὴ δυσπρόσιτη, γιὰ ἐμπαθεῖς καὶ ράθυμους κορυφῇ, δός μου τὸ χέρι νὰ φθάσω πάτερ Παῖσιε.

Θεοτοκίον.

Σῶσε με Ἀγνὴ, Θεοτόκε μεταλλάσσοντας, τοῦ δικαστοῦ τοῦ δίκαιου τὴν ὀργή, σὲ ἀπροσμέτρητο ἔλεος καὶ συμπάθεια.

Ῥδὴ στ΄. Τὴν δέησιν.

Θανάτου μου, ὁ καιρὸς μὲ πρόφθασε, ἐποχούμενος στὸ ἄρμα τοῦ χρόνου, πάτερ ποὺ σέρνουν καλπάζοντας ἵπποι, τῆς παρὰ φύσιν φθορᾶς κι ὡς ἀνέτοιμος, φρίττω ἐγὼ καὶ σοῦ ζητῶ, νὰ πρεσβεύσης τὴν ὥρα τῆς κρίσης μου.

Εὐάλωτος, ὡς παθῶν αἰχμάλωτος, στὴ ροπὴ τῆς ἀμαρτίας ὑπάρχω, καὶ κινδυνεύω σὲ βάραθρο πάτερ, τῆς ἀπωλείας νὰ πέσω ἀπύθμενο, γι' αὐτὸ καὶ σὲ παρακαλῶ, πρὶν χαθῶ μέσ' στὴν κόλαση σῶσε με.

Ὅμοίωμα, τοῦ Χριστοῦ, Παῖσιε, φιλοτέχνησέ με ἄχρηστη ὕλη, σκαλίζοντάς μου ψυχῆς στῆς πρεσβείας, τὸ ἐργαστήρι σου καὶ μεταμόρφωσε, τὸν παλαιό μου Ἀδάμ, στοῦ δευτέρου τὸ πρότυπο ἅγιε.

Θεοτοκίον.

Ἐχέγγυο, σωτηρίας Ἀχραντε, ἡ πρεσβεία σου ὑπάρχοντας κάμπει, τὸν τοῦ Υἱοῦ σου θυμὸ γιὰ τὶς πράξεις, ἀμαρτωλῶν ποὺ ἐλπίζοντας κρᾶζουν· Ἐκπόρισέ μας τοῦ Χριστοῦ, τὸ ἀμέτρητο ἔλεος Δέσποινα.

Διάσωζε, τοὺς ναυαγούς στὰ πελάγη τῆς ἀμαρτίας, στὶς ἀβύσσους πρὶν βυθιστοῦν κακῶς ἀπογνώσεως, Παῖσιε φάρε τῆς μετανοίας.

Ἀχραντε, ποὺ μὲ τὸν λόγο τὸν Λόγο ἀνερμηνεύτως, καὶ Θεὸ στὸν καιρὸ ἐσχάτων
γέννησες πρέσβευε, σ' Αὐτὸν ὡς Μητέρα μὲ παρρησία.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τὸ ἀγιώνυμο ὄρος Παῖσιε, μὲ τοὺς ἰδρωῶτες τῆς ἄσκησης πότισες, ποὺ πέφταν σὰν
θρόμβοι τοῦ αἵματος, ἐναγωνίως καθὼς γιὰ ὁλόκληρο, τὸν κόσμο ἰκέτευες μακάριε.

Προκείμενον.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὥσει κέδρος ἢ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Στ.: Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις Αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον τῶν Ὁσίων

Δόξα.

Μὲ τις τοῦ ὁσίου, πρεσβεῖες Ἐλεῆμον, ἐξάλειψε τὰ πλήθη, τῶν δικῶν μου
πταισμάτων.

Καὶ νῦν.

Μὲ τις Θεοτόκου, πρεσβεῖες Ἐλεῆμον, ἐξάλειψε τὰ πλήθη, τῶν δικῶν μου
πταισμάτων.

Στ.: Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν
οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅσιε Παῖσιε, τὴν παντελῶς κυρτωμένη καὶ στὴ γῇ συγκύπτουσα, ἡδονῶν ποὺ ἔδεσε
ὁ παμπόνηρος, σατανὰς δόλια, ταπεινὴ καρδιά μου, ἀνορθώνοντας βοήθησε, πρὸς τὴν
οὐράνια, Βασιλεία κάθε τῆς ἔννοια, νὰ στρέψη καὶ τὸ βλέμμα τῆς, ὅλες στὸ Χριστὸ
ἀναφέροντας, τὶς ἐπιθυμίες, καὶ ὅλες τὶς κινήσεις τῆς Αὐτόν, γιὰ νὰ δοξάζῃ
ἀπρόσκοπτα, κλίνοντας τὰ γόνατα.

Εἶτα ὁ ἱερεύς: Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου

Ὡδὴ ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ῥυπαροὺς λογισμοὺς μου, ποὺ μολύνουν τὸν χῶρο ἐργαστηρίου ἀπλοῦ, τῶν
ἐπιθυμιῶν μου, τουτέστι, τῆς καρδιάς μου, ἀπομάκρυνε ἅγιε, μὲ τὶς καθάρειες φωτός,
ἀκτῖνες χάριτός σου.

Ὡς ἀγάπης ὁ μύστης, δίδαξέ μου τὸν τρόπο ἀληθινὰ ν' ἀγαπῶ, Θεὸ πρῶτα κι
ἀνθρώπους, καὶ τὸν ταλαίπωρό μου, ἐαυτὸ πάτερ ἔπειτα, ὥστε τὸ νόμο Χριστοῦ,
πιστὰ νὰ ἐφαρμόζω.

Τρέμω ὅλως στὴ σκέψη, μήπως στὴν τῶν ἐρίφων μὲ κατατάξη πλευρά, Χριστὸς ἀριστερά Του, καὶ χάσω τῆς μορφῆς Του, τῆς γλυκιᾶς τὴν ἀπόλαυση, γι' αὐτὸ καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ, ζητῶ σου τὴν πρεσβεία.

Θεοτοκίον.

Ἄνοιξέ μου τὸν τάφο, ἀρετῶν ποὺ ὁ λίθος σφράγισε λήθης Θεοῦ, κι ἀνάστησέ με Μῆτερ, ἀναβαπτίζοντάς με, ὡς ἀνάδοχος Δέσποινα, στῆς κολυμβήθρας καρδιᾶς, τὰ ὕδατα δακρύων.

Ὡδὴ η´. Τὸν Βασιλέα.

Παραλυσία, πνευματικὴ ποὺ γιὰ χρόνια, στῶν παθῶν μου τὸν κράββατο πάτερ, μ' ἔχει καθηλώσει, θεράπευσε ταχέως.

Ἄναψε πάτερ, φωτιά σ' ἐμένα ἀγάπης, τοῦ Κυρίου στοὺς ἄνθρακες πάνω, τῆς καρδιᾶς νὰ κάψω, τὶς ἡδονὲς σαρκὸς μου.

Τερομύστα, Χριστοῦ σοφὲ τὴν ψυχὴ μου, κατηχώντας εἰσάγαγε πάτερ, στὸ Θεογνωσία, μυστήριο τὸ μέγα.

Θεοτοκίον.

Σῶσε τὸν κόσμο, καὶ τελευταῖο ἐμένα, ἀμαρτίας τὸν πρῶτο Παρθένε, κι ἐντολῶν Κυρίου, ἔσχατο στρατιώτη.

Ὡδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἴδου στέκομαι ἔξω, καὶ μετὰ δακρύων, τὴν τῆς πρεσβείας σου πόρτα κτυπώντας σεμνέ, ἀναβοῶ ἄνοιξέ μου, πάτερ καὶ σῶσε με'.

Ἐπ' ὧμων μετανοίας, τὸν σταυρὸ νὰ ἄρω, βοήθησέ με πεσμένο στὴ λάσπη παθῶν, καὶ Κυρηναῖος μου γίνε, πάτερ Παῖσιε.

Δόξα.

Σοφία Νοῦ καὶ Πνεῦμα, προσκυνώντας μία, κατὰ τὴν φύση Θεέ μου Τριάδα ἀπλή, ὁμολογῶ Σε τὸ μέγα, ζητώντας ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Περαίνοντας τὸν ὕμνο, ὁ πεπερασμένος, ζητῶ Ἀγνὴ νὰ περάσω ἀπὸ τὴ φθορά, στὴν ἀπεράντων αἰώνων, μακαριότητα.

Ἄξιόν ἐστιν· καὶ τὰ παρόντα μεγαλυνάρια

Χαῖρε ἐγκαλλώπισμα ἱερό, μοναστῶν τοῦ Ἄθω, χαῖρε θαῦμα ἀσκητικό, τῶν ἐσχάτων χρόνων, χαῖρε ἀγάπης πλάτος, καὶ ὕψος θεοπτίας, πάτερ Παῖσιε.

Χαῖρε τῶν Φαράσων θαυματουργέ, γόνε καὶ χωμάτων, τῶν ἐνδόξων καὶ ἱερῶν, τῆς Καππαδοκίας, βλαστὲ καὶ εὐωδίας, ἀνθέ στὸν τῆς Παρθένου, κῆπο Παῖσιε.

Πόνους στὸ σταυρὸ τὸν ἀσκητικό, βάσταζες ἀνθρώπων, προσευχόμενος στὸ Χριστό, γιὰ τὴ σωτηρία, ὁλόκληρου τοῦ κόσμου, κι ἀνέστησες ἐλπίδες, πιστῶν Παῖσιε.

Μένος ἀποσόβησε κατ' ἐμοῦ, ζοφερῶν δαιμόνων, διαλύοντας στρατιά, τῶν ἁμαρτωλῶν μου, παθῶν μὲ τὶς ἀκτῖνες, φωτὸς σου θεοφόρε, πάτερ Παῖσιε.

Ὅλες τῶν ἀγγέλων οἱ στρατιές, Πρόδρομε Κυρίου, καὶ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, οἱ Ἅγιοι πάντες, μαζὶ μὲ τὴν Παρθένο, πρεσβεύσατε γιὰ ὅλων, τὴ σωτηρία ἡμῶν.

Τρισάγιον καὶ τὸ παρὸν Ἀπολυτίκιον

Ἦχος γ' Θείας πίστεως.

Σκεῦος ἅγιο τοῦ Παρακλήτου, καὶ μυρίννοο τοῦ Παραδείσου, ἀνεδείχθηκες ἄνθος Παῖσιε, καὶ τῶν ὁσίων πατέρων τοῦ Ἄθωνος, στήν ἄσκησή τους σαφῶς ὁμοιότροπος· πάτερ ὅσιε, Χριστὸ τὸ Θεὸ ἰκέτευε, στὸν κόσμον νὰ παρέχῃ θεῖον ἔλεος.

Εἶτα ἡ ἐκτενὴς καὶ ἐν τῇ ἀπολύσει τὸ παρὸν

Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Ὅσιε Παῖσιε κρουνούς, πῆγαζε θαυμάτων σου σ' ὅλους, τοὺς πονεμένους πιστούς, πάτερ ποὺ προσέρχονται, νὰ προσκυνήσουν τὴ γῆ, ποὺ φυλάσσει τὰ θεῖα σου, καὶ χάριτος πλήρη, λείψανα μακάριε, σὰν ἀνεκτίμητο, ὄντως θησαυρὸ καὶ τὸ κάθε, αἶτημα ἐκπλήρωνε τούτων, ἅγιε πρεσβεύοντας στὸν Κύριο.

Δέσποινα δέηση, ἀποδέξου τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσε ἐμᾶς, ἀπὸ θλίψεις κι ἀνάγκες Πανάμωμε.

Τὴν κάθε ἐλπίδα μου, σὲ σένα ἀνέθεσα, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ· φύλαξέ με ὑπὸ τὴν σκέπη σου.

Δι' εὐχῶν.

ΟΙΚΟΙ ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ

εἰς τὸν ὅσιον καὶ θεοφόρον πατέρα ἡμῶν

Παῖσιον τὸν νέον, τὸν Ἀγιορείτην.

Ἦχος πλ. δ΄. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Στὸ περιβόλι τῆς Παρθένου τ' ἀγιώνυμο, μὲ κομποσκοίνι μὲ Σταυρὸ καὶ φῶς
λαμπάδας σου, πολεμώντας τὰ σκοτάδια τῆς ἁμαρτίας, σὺν ἀστέρας ὁ ὑπέρφωτος
ἐξέλαμψες, καὶ θερμῶς νὰ σοῦ φωνάζουν καταξιώσεις, τοὺς ἱκέτες σου· Χαῖρε πάτερ
Παῖσιε.

Ἄνθρωπος τῆς θυσίας, καὶ ἀγάπης πρὸς ὅλους, σαφῶς τῆς ἀνυπόκριτης πάτερ (ἐκ γ'),
σὲ ὅλη τὴ σεμνὴ σου ζωὴ, φανερῶς ὑπῆρξες κι ἀρετῶν ἅγιε, τὸ τέλειο κατέκτησες, γι'
αὐτὸ καὶ παρ' ἡμῶν ἀκούεις·

Χαῖρε, Χριστοῦ θαυμαστὸ σημεῖο·

Χαῖρε, πολλῶν ἀρετῶν ταμεῖο·

Χαῖρε, τὸ ὑπέρλαμπρο ἄστρο συμπάθειας·

Χαῖρε, τὸ ἀπόρθητο κάστρο ἀπάθειας·

Χαῖρε, τάλαντο διόρασης ποὺ δὲν θάφτηκε στὴ γῆ·

Χαῖρε, χάρισμα προόρασης ποὺ σὲ ζήλεψαν πολλοί·

Χαῖρε, ὁ παρακλήσεως πολύσπορος ἄρτος·

Χαῖρε ὁ παραδόσεως πολύτιμος χάρτης·

Χαῖρε, Σινᾶ σεπτὸ κληροδότημα·

Χαῖρε, τοῦ Ἄθω θεῖο ἀπόκτημα·

Χαῖρε, ἀγάπης Κυρίου ἡ νίκη·

Χαῖρε, ἀπάτης δαιμόνων ἡ ἥττα·

Χαῖρε, πάτερ Παῖσιε.

Βάπτισμα ὡς Σωτῆρος, ἀναστάσεως τύπο, κι ὁμοίωμα θανάτου Ἐκείνου, μὲ νερὸ καὶ
Πνεῦμα σωστικά, ἀπ' τὰ χέρια πάτερ τὰ σεπτὰ ἔλαβες, ἀγίου Ἀρσενίου ποὺ σ'
ἐνέπνευσε, νὰ ψάλλῃς πάντα· **Ἀλληλοῦῖα.**

Γῆ Φαράσων ὡς βρέφος, τῆς ἀνδρείας τὰ μέρη, κι ἀσκήσεως πατέρων ὁσίων,
ἐγκατέλειψες ὅμως Χριστός, πλεύση νέα πάτερ σ' ἀρετῶν πέλαγα, χαράσσοντας σ'
ἐτοίμαζε ν' ἀκούσης τοὺς πιστοὺς νὰ λένε·

Χαῖρε, καρπὲ ἱερῶν προγόνων·

Χαῖρε, χαρὰ μητρικῶν λαγόνων·

Χαῖρε, ἐπιγείου πατρίδος τὸ στέρημα·

Χαῖρε, ποθεινῆς τῆς πατρίδος στεφάνωμα·

Χαῖρε, ποὺ μαχαίρι γλίτωσες, τὸ φονέων ἀσεβῶν·

Χαῖρε, ποὺ τὸ χέρι σ' ἔθρεψε, τὸ γονέων εὐσεβῶν·

Χαῖρε, Καππαδοκίας ἱερῆς τὸ πετράδι·

Χαῖρε, τῆς εὐδοκίας τοῦ Θεοῦ τὸ σημάδι·

Χαῖρε, Φαράσων ἄξιο γέννημα·

Χαῖρε, τῶν ράσων δόξα καὶ καύχημα·

Χαῖρε, βλαστὲ εὐλαβείας χωμάτων·

Χαῖρε, ἀνθὲ μυστικῶν ἀρωμάτων·

Χαῖρε, πάτερ Παῖσιε.

Δίψα γιὰ νὰ φορέσης, τὰ φτερὰ τῶν ἀγγέλων, ποὺ εἶχες σὰν παιδί σ' ὀδηγοῦσε, νὰ
νηστεύης σκληρὰ ν' ἀγρυπνῆς, νὰ διαβάξης βίους ἀσκητῶν ἅγιε, στοὺς βράχους νὰ
προσεύχεσαι νὰ ψάλλῃς, στὸ Χριστὸ μὲ πόθο· **Ἀλληλουῖα.**

Ἔχοντας στοῦ πολέμου, τὸν καιρὸ τῆς θυσίας, φιλότιμο τοὺς συστρατιῶτες,
βοηθοῦσες χωρὶς νὰ μετῶς, τὴ ζωὴ σου κι ὅμως ὁ Θεὸς ἅγιε, σὲ φύλαγε ἀκέραιο, καὶ
σῶο ὥστε νὰ σοῦ λέμε·

Χαῖρε, ὁ ἄφοβος στοὺς κινδύνους·

Χαῖρε, ὁ φόβος ἐχθρῶν δαιμόνων·

Χαῖρε, ὁ πομπὸς τῆς φωνῆς τοῦ Παντάνακτος·

Χαῖρε, ὁ ἀσύρματος δέκτης τῆς χάριτος·

Χαῖρε, σὺ ποὺ διεβίβαζες στοὺς πιστοὺς σῆμα Χριστοῦ·

Χαῖρε, σὺ ποὺ σχῆμα τίμησες τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ·

Χαῖρε, ποὺ ἀψηφοῦσες τοῦ θανάτου τὶς σφαῖρες·

Χαῖρε, ποὺ ἐξυψώθης στὴν τοῦ Πνεύματος σφαῖρα·

Χαῖρε, σφοδρὲ πολέμου ἀντίπαλε·

Χαῖρε, Χριστοῦ εἰρήνης ὑπέρμαχε·

Χαῖρε, ὁ ἔθνους καλὸς στρατιώτης·

Χαῖρε, ὁ θείου φωτὸς μεταδότης·

Χαῖρε, πάτερ Παῖσιε.

Ζῆλος ἁγιονορείτης, ἀπ' τοῦ κόσμου σ' ἀρπάζει, τὰ χέρια καὶ στὸν κῆπο σὲ φέρνει,
τῆς Ἀγνῆς Παρθένου μοναστῶν, νὰ φορέσης πάτερ τὸ φρικτὸ ἔνδυμα, νὰ ψάλλῃς καὶ
μαζί τους στὸ κοινόβιο, τῆς Ἑσφιγμένου· **Ἀλληλούϊα.**

Ἦθελες ν' ἀνακόψης, στὴ μονὴ Φιλοθέου, παθῶν σου τὶς ἰδιορρυθμίες, γιὰ νὰ
δρέψῃς τῆς ἡσυχίας, τοὺς καρποὺς ἀργότερα τυφλῇ ἁγίε, ὑπακοὴ ἀσκώντας καὶ ν'
ἀκούσης, τοὺς πιστοὺς νὰ λένε·

Χαῖρε, εὐχῆς τοῦ Χριστοῦ ὁ μύστης·

Χαῖρε, ζωῆς ἐν Χριστῷ ὁ δείκτης·

Χαῖρε, Ἑσφιγμένου μονῆς ὁ διάκοσμος·

Χαῖρε, Φιλοθέου μονῆς ὁ διάκονος·

Χαῖρε, κόσμησες κοινόβιο ὡς ἐργάτης νηπτικός·

Χαῖρε, ἦσουν σ' ἰδιόρρυθμο μέγας ὑποτακτικός·

Χαῖρε, τῶν φιλασθένων μοναχῶν ἡ φροντίδα·

Χαῖρε, τῶν φιλοθέων ἀσκητῶν ἡ κρηπίδα·

Χαῖρε, σιγῇ ἁγία κι ὑπάκουη·

Χαῖρε, φωνὴ προθύμου 'εὐλόγησον'·

Χαῖρε, ὁ τέλειος στὴν ἡσυχία·

Χαῖρε, τὸ τέλος τῆς ἀδολεσχίας·

Χαῖρε, πάτερ Παῖσιε.

Θεοβάδιστο ὄρος, τοῦ Σινᾶ ὡς ὁ πλέον, κατάλληλος σοῦ φάνηκε τόπος, τῆς ἀγάπης νόμο νὰ δεχθῇς, στῆς καρδιᾶς τὶς πλάκες ποὺ Θεοῦ σκάλισε, τὸ χέρι τὸ ἀκήρατο προτρέποντας, πιστοὺς νὰ ψάλλουν· **Ἀλληλούϊα.**

Ἰβηρες ἀγιορεῖτες, ὡς οὐρανοπολίτες, συνόδευσαν τὸ βῆμα σου πάτερ, ἀοράτως πρὸς σκήτη μονῆς, τῶν Ἰβήρων ὅπου θαυμαστὴ ἐδειξε, ἐμπράκτως αὐταπάρνηση δικαίως, ὥστε ν' ἀνακράζουν·

Χαῖρε, τὸ θαῦμα ζωῆς ἐνύλου·

Χαῖρε, τὸ τραῦμα ἐχθρῶν αὐλῶν·

Χαῖρε, ὁ Δικαῖος τῆς σκήτης ὁ εὐτακτος·

Χαῖρε, τοῦ χοροῦ τῶν δικαίων ὁ σύσκηνος·

Χαῖρε, σκευὸς μεγαλόσχημο θείας δόξης κι ἀρράγες·

Χαῖρε, σκῆπτρο μεγαλόδοξο στολισμένο μ' ἀρετές·

Χαῖρε, ὁ ἀρνητὴς χαρισμάτων κιβδήλων·

Χαῖρε, ὁ ἀθλητὴς μέσ' στὴν σκήτη Ἰβήρων·

Χαῖρε, τροφὴ ἀπ' ἄγγελο ἔλαβες·

Χαῖρε, τρυφῆς ὡς ἄγγελος ἔλαχες·

Χαῖρε, Τιμίου Προδρόμου ὁ φίλος·

Χαῖρε, τιμίων ἀγώνων ὁ ζῆλος·

Χαῖρε, πάτερ Παῖσιε.

Κτίσμα σαφῶς δὲν ἦταν, τὸ γλυκὸ φῶς ἐκεῖνο, ποὺ εἶδες καὶ πλημμύρισε ὅλη, τὴν καρδιά σου πάτερ μὲ χαρά, θεϊκὴ στὴν ἄκρη τοῦ σεπτοῦ Ἄθωνος, γνωστὴ ὡς Κατονάκια ποὺ ὑψιπέτες, ἐρημίτες ψάλλουν· **Ἀλληλούϊα.**

Λάκκο ὁ γέροντάς σου, ὁ σεπτὸς παπὰ Τύχων, σοῦ ἄνοιξε μὲ τὴν κοίμησή του, γιὰ νὰ θάψῃς παλιὸ ἐαυτό, κληρονόμο ὅταν στὸ κελλὶ σ' ἄφηνε, Σταυροῦ Τιμίου πάτερ, προλέγοντας τὰ λόγια τοῦτα·

Χαῖρε, διόρθωση πλανεμένων·

Χαῖρε, ἀνόρθωση πονεμένων·

Χαῖρε, ἐρημίας παράδοξο φύτευμα·

Χαῖρε, ἡσυχίας μυρίπνοο ἄνθισμα·

Χαῖρε, λύτρωσες εὐχόμενος κολασμένη τοῦ πυρός·

Χαῖρε, λύπησες τὸ δαίμονα ποὺ κολάζεται στὸ πῦρ·

Χαῖρε, Λόγων τοῦ Σύρου Ἰσαὰκ ἐρμηνεῖα·

Χαῖρε, ὀρθοδοξίας τῆς ἐκείνου ἀσπίδα·

Χαῖρε, Χριστοῦ προσώπου καθρέπτισμα·

Χαῖρε, φωτὸς Αὐτοῦ ἀντανάκλαση·

Χαῖρε, τὸ ὄσμα Σταυρονικήτα·

Χαῖρε τὸ ἄρμα Σταυροῦ καὶ ἡ νίκη·

Χαῖρε, πάτερ Παῖσιε.

Μάζευε σὰν κυψέλη, τὸ κελλὶ Παναγούδας, ἀνθρώπινα μελίσσια θεόφρον, ποὺ ζητοῦσαν ἐκεῖ νὰ γευθοῦν, τὸ γλυκὸ τὸ μέλι τῶν σοφῶν λόγων σου, κι ἀγνὸ παρηγορίας νὰ μυρίσουνε, κερὶ βοώντας· **Ἀλληλουῖα.**

Νήψης πάτερ σπουδαῖος, ἀθλητῆς ἀνεδείχθης, πρωτεῖα κατακτώντας στὸ ἄλμα, εἰς οὐράνιο ὕψος γι' αὐτό, καὶ νομίμως δόξης τὸ χρυσὸ κέρδισες, στέφος γιὰ νὰ γιορτάζουμε, τὴ νίκη σου καθὼς σοῦ λέμε·

Χαῖρε, τῆς δόξης τροπαιοφόρε·

Χαῖρε, τῆς χάριτος σελασφόρε·

Χαῖρε, τῶν ἀφθάρτων ἐπάθλων ὁ κάτοχος·

Χαῖρε, τοῦ φωτὸς τῆς θεώσεως κάτοπτρο·

Χαῖρε, πρῶτε στὸ παγκράτιο γιὰ τὴν κάθαρση ψυχῆς·

Χαῖρε, ἔσχατε παγκόσμια στὴν φυγόπονη ζωὴ·

Χαῖρε, στῆς εὐποιΐας ποὺ ἀνέβηκες βάθρο·

Χαῖρε, στῆς εὐσπλαχνίας ποὺ βυθίστηκες βάθος·

Χαῖρε, σαρκὸς τὰ πάθη ξεπέρασες·

Χαῖρε, σαφῶς Βελίαρ ξεγέλασες·

Χαῖρε, πταισμάτων πιστῶν ἀμνηστία·

Χαῖρε, ἀπίστων ἡ ἀμηχανία·

Χαῖρε, πάτερ Παῖσιε.

Ξένος ἦσουν τοῦ κόσμου, ἀλλ' οἰκεῖος καὶ φίλος, Χριστοῦ τοῦ φιλανθρώπου
ὑπῆρξες, στὸν Ὅποιο ἄνοιξες φύλλα καρδιάς, γιὰ νὰ Τοῦ προσφέρῃς ἀρχοντιᾶς ἅγιε,
εὐθὺς φιλοξενία καὶ μὲ πόθο, νὰ μπορῇς νὰ κράζῃς· **Ἀλληλοῦῖα.**

Οἶκος τῆς ἀπαθείας, εἶχες γίνεῖ ἀφότου, κατόρθωσες τὴν ἀκινήσια, πρὸς τὰ πάθη καὶ
τοὺς ἐμπαθεῖς, λογισμοὺς ν' ἀποκτήσῃς καθὼς ἅγιε, ἡ Κλίμακα διδάσκει Ἰωάννου,
καὶ γι' αὐτὸ ἀκούεις·

Χαῖρε, τὸ ἄκρο φιλοκαλίας·

Χαῖρε, ὁ ἄκτωρ φιλοθείας·

Χαῖρε, ὁ ἐλεύθερος δοῦλος τοῦ Πνεύματος·

Χαῖρε, ὁ θυσίας ἐκούσιος ὄμηρος·

Χαῖρε, σὺ ποὺ δοξαζόμενος δὲν ἐπήρθης εὐτυχῶς·

Χαῖρε, ποὺ συκοφαντούμενος δὲν ἐθλίβης ἀληθῶς·

Χαῖρε, διατηροῦσες πάντα μνήμη θανάτου·

Χαῖρε, ἡ χαρμολύπη τοῦ Μεγάλου Σαββάτου·

Χαῖρε, σαρκὸς τὸ κάλλος ἀγνόησες·

Χαῖρε, Χριστοῦ τὸ κάλλος σὲ θάμβωσε·

Χαῖρε, τῆς Κλίμακος ἡ εὐστοχία·

Χαῖρε, τοῦ δαίμονος ἡ ἀκαρπία·

Χαῖρε, πάτερ Παῖσιε.

Πρύτανις τῆς ἀγάπης, καὶ ἐλπίδος κοσμήτωρ, καὶ πίστεως διδάκτωρ ὑπῆρξες, θεωρία
καὶ πράξις σοφέ, στὴ σχολὴ ἐρήμου μὲ πολλὴ ἔχοντας, σπουδάσει ἐπιμέλεια, καὶ
ψάλλοντας μυσταγωγίας ὕμνο· **Ἀλληλοῦῖα.**

Ρύθμισες πρὸ θανάτου, μετὰ θάνατον ὅσα, ὑπάρχουν πάτερ τακτοποιώντας,
ὑποθέσεις τις πνευματικές, τῶν ὁποίων ἦταν βασικὸ μέλημα, ἡ κάθαρση ποὺ πέτυχες
κι ὁδήγησε, πιστοὺς νὰ λένε·

Χαῖρε, ὁ ἄριστος στοὺς ἀγῶνες·

Χαῖρε, ὁ ἅγιος στοὺς αἰῶνες·

Χαῖρε, ποταμοὶ σὲ πλημμύρισαν χάριτος·

Χαῖρε, ποταποὶ σὲ φοβήθηκαν δαίμονες·

Χαῖρε, ρέοντα καὶ μάταια εἶχες κόσμου ἀρνηθεῖ·

Χαῖρε, ρέοντα τὰ μάτια σου εἶχες κατὰ τὴν εὐχή·

Χαῖρε, τῆς αὐστηρότητος ἀκλόνητε βράχε·

Χαῖρε, τῆς ἐπιείκειας τὸ χρήσιμο μέτρο·

Χαῖρε, κερὶ νηστείας τὸ ἄσβεστο·

Χαῖρε, κελλὶ τῆς νήψεως ἄσυλο·

Χαῖρε, ἀσκήτευες πάντοτε χαίρων·

Χαῖρε, ὁμόθρονε θείων πατέρων·

Χαῖρε, πάτερ Παῖσιε.

Σμύρνα εἶχες θυσίας, στὸ Χριστὸ νὰ προσφέρῃς, καὶ λίβανο μαζὶ προσευχῆς σου, καὶ χρυσὸ τῆς πίστες σου ἐνῶ, στῆς καρδιάς τὴ φάτνη νὰ Τὸν βρεῖς ἔψαχνες, ἐκεῖ ὅπου κι ἐσὺ ἀνεγεννήθης, ψάλλοντάς Του πάτερ· **Ἀλληλουῖα.**

Τέχνη θεολογίας, καὶ ἀπλότητα λόγου, συνδύαζες μεῖ ἄριστο τρόπο, κι ἐρμήνευες σωστὰ τὶς Γραφές, κι ὡς πανεπιστήμων τῆς ψυχῆς δίδαξες, μετάνοια στὴ γλῶσσα τῆς ἀγάπης, πάτερ γι' αὐτὸ σοῦ λέμε·

Χαῖρε, διδάσκαλε τῶν ἐγγάμων·

Χαῖρε, παρήγορε τῶν ἀγάμων·

Χαῖρε, χειρουργὲ καρδιῶν ποὺ ἀμάρτησαν·

Χαῖρε, ὑπουργὲ μυστικῆς κατανύξεως·

Χαῖρε, ἦσουν σ' ἐτερόγλωσσους πλήρως κατανοητός·

Χαῖρε, ἦσουν σ' ἐτερόδοξους κεραυνὸς ἐλεγκτικός·

Χαῖρε, ἐπιστημόνων ὑπερέβης τὸν οἶστρο·

Χαῖρε, ἐπιστηθίου μαθητοῦ ὁ συνίστωρ·

Χαῖρε, βροχὴ τῆς θείας ἀλήθειας·

Χαῖρε, βροντῆς υἱοῦ ὁ ὁμότεχνος·

Χαῖρε, δεινὲ θρησκευτῶν καθαιρέτα·

Χαῖρε, τοῦ σύμπαντος κόσμου εὐχέτα·

Χαῖρε, πάτερ Παῖσιε.

Ὑπνου γκρέμιζαν πάτερ, κάθε πολιορκίας, μηχανήμα πού πάνω στὰ τείχη, τῶν βλεφάρων ἔσπευδε νὰ ἀνεβῇ, γιὰ νὰ ἐκπορθήσῃ τοῦ νοδὸς φρούριο, καὶ πύργο τῆς ἐγρήγορης οἱ ἀγρυπνίες σου, ὅπου βοοῦσες· **Ἀλληλούϊα.**

Φανερώνοντας ὅσα, γιὰ τὸ Ἔθνος σπουδαῖα, καὶ τὴν Ὁρθοδοξία στὸ μέλλον, γεγονότα συγκλονιστικά, στηριγμὸ στὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ ἁγίε, προσέφερες ἀκλόνητο, γι' αὐτὸ σὲ προσφωνοῦμε ὅλοι·

Χαῖρε, πυρσὲ στοὺς ἐσχάτους χρόνους·

Χαῖρε, ταγὲ τῆς ψυχῆς τοῦ Γένους·

Χαῖρε, ἀντιχρίστων τὶς μάσκες ξεσκέπασες·

Χαῖρε, ἀντιχρίστου τὰ ψεύδη κατήγγειλες·

Χαῖρε, σ' ὅλους ἀποκάλυπτες πλάνες οἰκουμενισμοῦ·

Χαῖρε, κόσμου προανήγγειλες ἐρχομὸ βυζαντινοῦ·

Χαῖρε, ὁ φιλομήτωρ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας·

Χαῖρε, ὁ καὶ ὑμνήτωρ τῆς Ἀγίας Σοφίας·

Χαῖρε, ἡχὼ δεινῶν χώρας γείτονος·

Χαῖρε, φωνῆς Κυρίου ὑπήχημα·

Χαῖρε, Κοσμᾶ Αἰτωλοῦ διαθήκη·

Χαῖρε, ἐλπίδος παρακαταθήκη·

Χαῖρε, πάτερ Παῖσιε.

Χῶμα πάτερ τῆς μάνας, γῆς σοῦ σκέπασε σῶμα, ἀλλ' ὅμως τὴν ψυχὴ σου φυλάττει, στὴν ἀγκάλη Του τὴ στοργικὴ, ὁ Πατὴρ γιὰ πάντα τ' οὐρανοῦ ἔνδοξε, Αὐτὸς ποὺ Τὸν δοξάζουνε, ἁγίων οἱ χοροὶ βοῶντας· **Ἀλληλούϊα.**

Ψάλλοντάς σου τὸ 'Χαῖρε', μὲ πολὺ ἐκζητοῦμε, τὴν χάρι τῶν θαυμάτων σου πόθο, ν' ἀποστείλῃς πλουσίως σ' ἐμᾶς, δωρεὰν ποὺ τρίτο κι εἰκοστὸ ἁγίε, τὸν οἶκο συμπληρώνουμε, ἀφοῦ πρῶτα αὐτὰ ἀκούσεις·

Χαῖρε, ἡ ἄρση τῆς ἀφωνίας·

Χαῖρε, ἡ λύση τῆς ἀτεκνίας·

Χαῖρε, στοὺς τυφλοὺς ποὺ παρεῖχες ἀνάβλεψη·

Χαῖρε, ἀσθενῶν ἢ ταχεῖα ἀνάρρωση·

Χαῖρε, σκλήρυνση ὁλόθρευσες κατὰ πλάκαν θαυμαστῶς·

Χαῖρε, ἔλυσες παράλυση σὲ πολλοὺς ὀλοσχερῶς·

Χαῖρε, σὲ ἀτυχήματα τροχαῖα ὁ σώστης·

Χαῖρε, ὁ τῶν τοῦ βίου ναυαγῶν διασώστης·

Χαῖρε, καρκίνου μέγα ἰατρευμα·

Χαῖρε, τῶν ὄγκων τὸ ἐξαφάνισμα·

Χαῖρε, βοήθημα μετανοούντων·

Χαῖρε, θεραπεία τῶν ἀσθενούντων·

Χαῖρε, πάτερ Παῖσιε.

Ω Παῖσιε πάτερ, στὸν Σωτῆρα ἀνθρώπων, Χριστὸ τὸν ἀγιώτατο Λόγο (ἐκ γ'), ὑπὲρ κόσμου καὶ κάθε ψυχῆς, ποὺ σὲ δίχτυα πέφτει πειρασμῶν πρέσβευε, τὸ σωστικὸ Του ἔλεος πορίζοντας, καὶ ὅσων κράζουν· **Ἀλληλούϊα.**

Εἶτα πάλιν τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ.

Στὸ περιβόλι τῆς Παρθένου τ' ἀγιώνυμο, μὲ κομποσκοίνι μὲ Σταυρὸ καὶ φῶς λαμπάδας σου, πολεμώντας τὰ σκοτάδια τῆς ἁμαρτίας, σὰν ἀστέρας ὁ ὑπέρφωτος ἐξέλαμψες, καὶ θερμῶς νὰ σοῦ φωνάζουν καταξιώσεις, τοὺς ἱκέτες σου· Χαῖρε πάτερ Παῖσιε.

Δίστιχον

Πρέσβευε ἅγιε στὸ Χριστό

γι' αὐτὰ ποὺ τὶς νύχτες Τοῦ ζητῶ.